

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobců: **a) V. M.**, nar. X, evidenční číslo X, **b) I. M.** nar. X, evidenční číslo X, **c) A. M.**, nar. X, evidenční číslo X, **d) N. M.**, nar. X, evidenční číslo X, žalobci c) a d) zastoupeni zákonným zástupcem I. M., všichni státní příslušnost X, t.č. na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, všichni zastoupeni Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.12.2014, č.j. OAM-554/ZA-ZA14-K01-2014 a ze dne 4.12.2014, č.j. OAM-550/ZA-ZA14-K01-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

I. Žaloby se z a m í t a j í.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se včas podanými žalobami domáhali přezkoumání výše uvedených rozhodnutí žalovaného, kterými jim nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobci namítali, že žalovaný nesprávně posoudil nebezpečí, které jim v zemi původu hrozí kvůli ozbrojenému konfliktu. Uvedli, že na Ukrajině hrozí nebezpečí neustále, není možné tam žít v klidu, vychovávat děti a být v bezpečí. Správnímu orgánu sdělili, že svou špatnou situaci v Kyjevě vyřešili přestěhováním na jiné místo, ale i tam probíhaly nepokoje, kvůli kterým děti nemohly docházet do školy a všichni byli vystavováni velkému psychickému tlaku. Žalobce a) poskytl pomoc svému příteli, který byl aktivní na „Majdanu“, i z tohoto důvodu se cítil v nebezpečí. K žalovaným tvrzené možnosti přesídlení

v rámci země uvedli, že i situace na západě Ukrajiny, byť není tak napjatá, není ideální a nelze tam žít v klidu a míru z důvodu konání diverzních akcí. Navrhli, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žalob, učiněném prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně žalobci namítali, že žalovaný porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Dále namítali porušení ustanovení §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu. Žalobci a) a b) mají za to, že v jejich případě jsou dány důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b), event. v případě žalobkyně b) a nezletilých dětí azyl za účelem sloučení rodiny, jestliže by statut azylanta dle § 12 písm. b) zákona o azylu byl přiznán žalobci a). Pokud by nebyly shledány důvody pro udělení azylu dle § 12, domáhají se žalobci udělení azylu dle § 14 zákona o azylu z humanitárních důvodů, případně udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Žalobci uvedli, že současně s doplněním žalob předkládají důkazy, které se jim podařilo obstarat od příbuzných a přítele žalobce a) D. L. Žalobce a) dokládá, že jeho tvrzená obava o život v rámci existujícího válečného konfliktu na Ukrajině je důvodná, neboť dne 18.2.2015 mu byl doručen povolávací rozkaz k výkonu vojenské služby ze dne 15.2.2015, který za něj na Ukrajině převzala jeho matka. Žalobce tím dokládá, že by v případě nasazení do bojů na východě Ukrajiny byl vystaven vážné újmě na zdraví či ohrožení života. Podle platných ukrajinských právních předpisů je odvodní povinnost dána pro občany, kteří absolvovali základní vojenskou službu. Žalobce je však osobou, jíž vojenská služba nestíhá a nikdy ji ani neabsolvoval. Tvrdí proto, že povolávací rozkaz byl vydán v rozporu s právními předpisy země jeho původu a současně tak dokládá, že dochází k porušování základních práv a svobod ukrajinských občanů. V případě nasazení do bojů by tak byl vystaven ohrožení svého života, kdy z přípisu svého švagra (manžela sestry jeho manželky) je zřejmé, že odvedení muži absolvují pouze 1,5 měsíční výcvik namísto minimálně tříměsíčního a odcházejí bojovat. Navrhl, aby byl v řízení proveden důkaz právními předpisy Ukrajiny, jaké osoby stíhá branná povinnost, když tvrdí, že on takovou osobou není.

Žalobce a) dále tvrdí, že v zemi původu je též pronásledován ze strany ukrajinských státních orgánů. Jeho matka mu zaslala předvolání k výslechu ve věci podezření ze spáchání trestného činu dle ustanovení č. 256 trestního zákoníku Ukrajiny, tj. pro podporu teroristy. Policisté matce při doručení uvedeného předvolání sdělili, že žalobce podporoval teroristu D. L., kterého po dobu jednoho týdne ve svém domě ukrýval a zajistil mu lékařské ošetření. Žalobce dokládá prohlášením D. L., že mu skutečně poskytl zázemí ve svém domě a zajistil mu lékařské ošetření, s čímž korespondují i dvě předkládané lékařské zprávy. D. L. byl v České republice přiznán azyl z politických důvodů (do ČR přicestoval spolu s dalšími cca 23 zraněnými v rámci mezinárodní lékařské pomoci). Žalobce proto navrhuje provést důkaz lustrací v evidenci osob, kterým byl v České republice přiznán azyl v roce 2013-2014. Jestliže je žalobce v souvislosti s osobou D. L. obviňován z terorismu, ač tomuto pouze poskytl pomoc, sám aktivně politicky nevystupoval, je dle něho zřejmé, že dochází k represím vůči bezúhonným osobám. Žalobce se domnívá, že v jeho případě je dán azylový důvod podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně b) ve své samostatné žalobě uvádí k situaci svého manžela a důvodům podané žádosti stejné skutečnosti. Pokud jde o nezletilé žalobce, ti odvíjejí azylové a žalobní důvody od důvodů svých rodičů.

Žalobci se dále domnívají, že žalovaný nedostatečně zkoumal naplnění podmínek § 14 zákona o azylu, pochybil, neboť překročil meze správního uvážení a nepřihlédl k situaci žalobců, kterou podpořili i důkazy, které nemohli dříve předložit. Zopakovali, že důvodem, pro který žádají o mezinárodní ochranu, je existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu. Žalobci nesouhlasí s hodnocením situace na Ukrajině žalovaným, tedy že se nejedná o ozbrojený konflikt, ač z běžně dostupných informací v každodenním tisku a jiných médiích vyplývá opak. Přestože v zemi existuje profesionální vojenská ozbrojená síla, je zřejmé, že mimořádnými rozhodnutími jsou rozšiřovány její řady o osoby, které nemají dle ukrajinských zákonů odvodní povinnost, když dosud nebylo rozhodnuto o povinné vojenské službě. Mají za to, že žalovaný právní úpravu ohledně branné povinnosti nedostatečně zhodnotil, když se omezil pouze na konstatování existence Dekretů prezidenta bez vztahu k obecné právní úpravě na Ukrajině. Navrhli provést důkaz aktuální zprávou o stavu konfliktu na Ukrajině z ledna 2015.

Žalobci se rovněž domnívají, že se správní orgán nedostatečným způsobem vypořádal s otázkou možnosti udělení jim doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Setrvali na tom, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V rámci doplnění žalob žalobci současně předložili a k důkazu navrhli Zprávu UNHCR z 3.12.2013 a ledna 2015 v ruském jazyce (zvýrazněné pasáže), v kopii: povolávací rozkaz žalobce, předvolání žalobce k výslechu, znění § 256 ukrajinského trestního zákoníku, prohlášení Dmitrije Lobače, 2 lékařské zprávy.

Žalovaný ve svém vyjádření k oběma žalobám popřel jejich oprávněnost a v celém rozsahu odkázal na obsah správních spisů, na vlastní žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobců a) a b), použité informace o zemi původu a na odůvodnění vydaných rozhodnutí. Uvedl, že v průběhu správních řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobců je jejich obava o své životy a životy svých synů v souvislosti s možností rozšíření jím tvrzeného válečného konfliktu na Ukrajině do místa jejich bydliště v Kyjevské oblasti. Žalobce a) rovněž uvedl, že on sám podporoval protesty, ke kterým docházelo v rámci tzv. „Majdanu“ v Kyjevě na přelomu let 2013-2014, kam nosil jídlo, oblečení a cigarety. Žalovaný má za to, že stav věci byl zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu, když to byli právě žalobci, kteří svými tvrzeními o důvodech odchodu z vlasti a důvodech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany sami určili rozsah zjišťování stavu věci, jak vyplývá z obsahu správních spisů.

Žalovaný dále namítá, že nyní v žalobě nově prezentované obavy žalobcem a) z odvodu do armády, tento v průběhu správního řízení nikdy sám nezmiňoval. Žalovaný poukázal i na to, že povolávací rozkaz ze dne 15.2.2015 byl matce žalobce předán až dne 18.2.2015. Tyto skutečnosti proto ani nemohly být předmětem posouzení v již v pravomocně ukončeném správním řízení (napadené rozhodnutí ze dne 4.12.2014 nabylo právní moci dne 10.12. 2014). Pokud tedy žalobce a) případné obavy ve své žádosti a v řízení o ní neuplatnil, nemůže nyní v žalobě namítat, že správní orgán v této souvislosti řádně nezjistil skutkový stav věci. Uvedl, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, a vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud by však žalobce před správním orgánem při projednávání jeho žádosti své konkrétní obavy v této souvislosti uvedl, žalovaný správní orgán by se jimi zabývat musel. Pokud však žádné obavy před správním orgánem nebyly

žalobcem vysloveny, nelze správnímu orgánu nyní vyčítat, že se k nim ve svém rozhodnutí nevyjádřil či k neexistujícím tvrzením neprováděl důkazy.

Žalobce a) v doplnění žaloby tvrdí nové skutečnosti, a to že je pronásledován kvůli poskytnutí pomoci a zázemí svému známému – účastníku Majdanu poté, co byl dotyčný zraněn a že z tohoto důvodu je současnou vládou předvolán k výsledku ve věci podezření z podpory terorismu. Žalovaný namítl, že žalobce ve správním řízení vůbec nehovořil o jakýchkoliv svých obavách v souvislosti s touto pomocí (popsal události v době Majdanu a své zapojení do nich, včetně události, ze které nyní vyvozuje své obavy, ale v průběhu správního řízení nikdy netvrdil, že by v souvislosti s poskytnutou pomocí pociťoval jakékoli obavy), naopak po celou dobu jako důvod podání své žádosti uváděl obavy vyplývající z obecné bezpečnostní situace v zemi, resp. v její části. Ač se žalobce v žalobě domáhá udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, ze žaloby ani z jejího doplnění není zřejmé, jakého azylově relevantního důvodu z tam vyjmenovaných, se žalobce domáhá. Žalovaný uvedl, že ani případný odkaz na jinou osobu, které by byl v České republice (dále také je „ČR“) udělen azyl, nijak nesvědčí pro oprávněnost jeho žalobní námitky. Správní orgán upozornil, že není oprávněn sdělovat bližší informace třetím osobám (ani žalobci) o případných dalších osobách, které v ČR mohly žádat o udělení mezinárodní ochrany, a o konkrétních důvodech jejich žádostí, neboť je vázán zásadou mlčenlivosti a ochrany osobních údajů žadatelů o mezinárodní ochranu před neoprávněnými osobami. V obecné rovině pak uvedl, že pokud by cizinec přicestoval do ČR v rámci mezinárodní humanitární pomoci pro zraněné osoby za účelem poskytnutí odborné lékařské péče a následně mu byl udělen humanitární azyl, neplyne z této skutečnosti v žádném směru politické pronásledování dané osoby (naopak je z tohoto faktu a konstrukce zákona o azylu zcela zjevné, že politické důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nebyly v případě takové osoby zjištěny), a tím méně by bylo z této skutečnosti možno usuzovat na politické pronásledování třetích osob. Námitku žalobce, že by skutečnost udělení azylu (podle § 14 zákona o azylu) jiné osobě mohla dokládat pronásledování z politických důvodů samotného žalobce, označil za zjevně nedůvodnou. Ani informace o zemi původu nepotvrzují důvodnost tvrzení žalobce o pronásledování jeho osoby současnými státními orgány Ukrajiny z důvodu pomoci zraněnému známému při událostech na Majdanu. Z dostupných zpráv vyplývá, že na Ukrajině byla přijata amnestie pro všechny účastníky pokojných protestních akcí. Uvedl, že naopak ze zprávy CRS pro Kongres USA, Steven Woehrel, ze dne 24. 3. 2014 vyplývá, že: *„Po bývalém prezidentovi Janukovyčovi a desítkách dalších vrcholných činitelů bývalého režimu nyní pátrá policie kvůli jejich účasti na zabíjení a zranění demonstrantů na Majdanu a dalších oponentů režimu.“*

Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením žalobců, že na Ukrajině probíhá válečný konflikt, který by bylo možné považovat za mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt dle § 14a odst. 2 písm. c). Odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) č.j. 3 Azs 259/2014-26 ze dne 25.3.2015, ve kterém soud jasně zopakoval svůj názor dříve vyslovený v usnesení č.j. 7 Azs 265/2014-17, tedy že *„bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze dříve, ani v současné době klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* Dále NSS uvádí, že *„Pokud konflikt nemá charakter totálního konfliktu, musí podle citovaného rozsudku (pozn. aut. č.j. 5 Azs 28/2008-68) žadatel „prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země*

původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“ Žalovaný v této souvislosti poukázal na to, že žalobci před opuštěním své vlasti bydleli v Kyjevské oblasti, ve které dle dostupných informací neprobíhají žádné boje (dle zprávy MZV ČR ze dne 16.4.2014, č.j. 98524/2014-LP, je situace z bezpečnostního hlediska klidná na západě a ve středu země včetně hlavního města Kyjev). K žalobní námitce ohledně humanitárního azylu žalovaný vysvětlil princip jeho udělování formou správního uvážení včetně posuzovaných hledisek a odkazů na judikaturu NSS, když v případě žalobců nehledal důvody zvláštního zřetele hodné k udělení humanitárního azylu. Žalovaný v případě žalobců neshledal ani žádný ze zákonných důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Navrhl, aby soud žaloby jako nedůvodné zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Projednal žaloby při jednání, při kterém s odkazem na ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. **spojoval věci** vedené pod sp. zn. 32Az 47/2014 [věc žalobce a)] a pod sp. zn. 32Az 48/2014 [věc žalobců b), c) a d)] **ke společnému projednání s tím, že budou nadále vedeny pod sp. zn. 32Az 47/2014.** V daném případě se jedná o věc rodičů a jejich nezletilých synů, jejich samostatné žaloby směřují proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 20.10.2014 a při pohovoru provedeném téhož dne žalobci a) i b) uvedli, že mají ukrajinskou národnost i státní příslušnost, jsou křesťanského pravoslavného vyznání, nejsou a nikdy nebyli členy žádné politické strany, hnutí nebo organizace, nebylo a není proti nim vedeno trestní stíhání. K životu ve vlasti uvedli, že do května 2013 žili v Kyjevě, poté až do odjezdu z vlasti v obci V. D. v Kyjevské oblasti. Oba mají vysokoškolské vzdělání, pracovali jako designéři. Žalobce a) vojenskou službu nevykonával z důvodu studia. Vlast opustili dne 11.10.2014. K důvodům odjezdu uvedli, že na Ukrajině je složitá situace, až válečná, která vyplývá z okupace Krymu Ruskem a válkou na východní Ukrajině. Obávají se o životy své a svých dětí a celkové nestability ve své vlasti. Vycestovali bez jakýchkoliv problémů svým osobním automobilem přes Polsko do Havířova, měli platné cestovní doklady a víza. V ČR počítají s pomocí kamaráda žalobce a) z Majdanu, D. L. (L.), který v ČR získal mezinárodní ochranu a dalšího kamaráda, který o ni žádá. K důvodům žádosti uvedli, že žili ve strategické oblasti, nedaleko od hlavní silnice a železnice (asi 3 km) spojující Kyjev s Moskvou, po které začala jezdit obrněná technika a tanky, starší syn tak proto ani po určitou dobu nemohl dojíždět do školy do Kyjeva. V samotné obci, kde žili, byl klid, ale nechťejí, aby jejich děti viděli vojenskou techniku, či aby se jich dotkla případná agrese. Žalobce a) dále uvedl, že dříve se zúčastnil Majdanu a byl pronásledován stoupenci starého režimu. Dne 18.2.2014 pomohl zraněnému kamarádovi D., který aktivně bojoval na Majdanu. Auto kanadského velvyslanectví ho převezlo na druhý konec Kyjeva, tam si ho žalobce poté, co ho D. telefonicky požádal o pomoc vyzvedl, odvezl ho k sobě domů a na týden mu u sebe poskytl úkryt. Nemohl ho odvést do nemocnice, protože tam zraněné demonstranty zatýkala policie. K dotazu žalovaného, zda dotyčný kamarád během pobytu u žalobce vyhledal lékařskou pomoc uvedl, že u něho lékař nebyl, jen masér, který mu řekl, že musí k lékaři. Po celou dobu, co byl D. u žalobce, však k lékaři nešel. Když se situace uklidnila, odvezl kamaráda na metro, ten pak odjel na Majdan do štábu a následně byl převezen k léčbě do ČR. Ke své účasti na Majdanu žalobce vysvětlil,

že jeho práce se nacházela v blízkosti, chodil tam po práci nebo během polední přestávky, kupoval cigarety, nosil tam jídlo a oblečení. Sám se neúčastnil bojových akcí, snažil se pomáhat jako dobrovolník, podporoval ukrajinskou opozici. Z důvodu své dobrovolnické činnosti neměl žádné potíže, snažil se vyhnout jakékoliv agresi, není žádný bojovník. Po Majdanu ještě pomáhal s dopravou humanitární pomoci na východní Ukrajinu. Vyloučil jakékoliv potíže se státními orgány své země původu. Žalobci shodně uvedli, že nechtěli čekat, až válka dorazí k jejich domovu, situace se neuklidňovala, a proto z vlasti odjeli. K možnosti přestěhování do západní část Ukrajiny žalobce a) připustil, že situace je tam klidnější, ale probíhají tam diverzní akce. V případě návratu se obávají války, která neskončila, ale stále trvá. Žalobkyně b) během správního řízení vypovídala shodně. K odjezdu z vlasti uvedla, že nešlo o náhlé rozhodnutí, stále doufali, že se situace zlepší, chce zachránit své děti, má obavy o životy všech členů rodiny, obává se agrese ze strany Ruské federace. Impulsem k odjezdu byly zprávy z internetu, kde Putin uvedl, že je schopný obsadit Kyjev během dvou týdnů. K účasti svého manžela na Majdanu vypověděla, že pracoval nedaleko, ale do domobrany se nezapojil. Zdravotní stav všech žalobců je dobrý, starší syn do pěti let trpěl alergií, nyní je to již lepší.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobců žalovaný konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, Informace MZV ČR č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014, a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014, Informace ZÚ Kyjev č.j. 221/2014-KIEV ze dne 10.3.2014, Výroční zprávy organizace Freedom House z ledna 2014, Výroční zprávy Human Rights Watch 2014 z 21.1.2014, Zprávy Evropské komise ze dne 27.3.2014, Zprávy CRS pro Kongres USA, Steven Woehrel ze dne 24.3.2014, Informace Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) z 23.4.2014, Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15.6.2014 a 19.9.2014, z informací Infobanky ČTK – „Země světa, Ukrajina“ – aktuální znění. Žalobci se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámili, žalobce a) uvedl, že nelze důvěřovat bezpečnostním složkám ve vlasti, kdy násilím odváděli muže a odváželi je na východ země, aby tam bojovali. Žalobkyně b) uvedla, že nesouhlasí s tím, že v centru země je klid, dochází tam k zaminování metra, tržnic, problémy se týkají celé země. Doplnění podkladů nenavrhli.

Při jednání zástupci účastníků odkázali na svá písemná vyjádření.

Soud provedl důkaz listinami předloženými žalobci, a to jejich překladem tlumočnicí při jednání. Na povolávacím rozkaze (č.l. 30) je uvedeno jméno žalobce, bydliště D. 11, č. b. V textu je uvedeno: Při obdržení tohoto povolávacího rozkazu se dostavte v x hod. na D. Účast je povinná. S sebou si vezměte vojenskou knížku, občanský průkaz a řidičské oprávnění. Děšňanská vojenská správa v Kyjevě, vojenský komisař plukovník M., kulaté razítko podpis, datum špatně čitelné, zřejmě x. Na „Předvolání žalobce k výslechu“ (č.l. 31), je uvedeno jeho jméno, rok narození, adresa: x, místo trvalého bydliště x, následuje text: Podle § 133 a 135 trestního zákoníku Ukrajiny se musíte dostavit dne x k vyšetřovateli K., adresa x, ulice x, k výslechu v trestním řízení č. x, jako podezřelý podle § 256 trestního zákoníku Ukrajiny. Pod čarou je uvedeno: § 138 závažné důvody pro nedostavení se k výslechu. Body 1-8., § 139 následky nedostavení se k výslechu. V bodě 1. se uvádí: Pokud by se předvolaný nedostavil ze závažných důvodů, či neoznámil důvody nedostavení se, může mu být uložena pokuta ve výši 0,25-0,5 výše minimální mzdy. V případě nedostavení se na požádání vyšetřovatele, státního zástupce, nebo soudu, může mu být uložena peněžitá pokuta ve výši 0,25 až dvojnásobek minimální mzdy. V bodě 2. se uvádí: v případě nesplnění podmínek uvedených v bodě 1 tohoto paragrafu, může být dotyčný odveden. V bodě 3 se

uvádí: V případě úmyslného nedostavení se svědka, nese odpovědnost dle trestního zákona. Podpis vyšetřovatele: K., razítko, datum x.

Znění § 256 trestního zákoníku Ukrajiny (č.l. 32) - napomáhání účastníkům zločineckých organizací a zatajování jejich zločinecké činnosti. Odstavec 1): Předem neslibované napomáhání účastníkům zločineckých organizací a utajování jejich zločinecké činnosti, způsobem poskytování prostoru, úkrytu, dopravních prostředků, informací, dokumentů, technických přístrojů, peněz, cenných dokumentů a také předem neslibované jiné aktivity spočívající ve vytvoření podmínek, které přispívají k jejich zločinecké činnosti, se trestají odnětím svobody od 1 do 5 let. Odstavec 2): Stejně aktivity prováděné státními zaměstnanci, nebo opakovaně, se trestají odnětím svobody od 5 do 10 let a také odnětím práva zastávat určité pozice, nebo se zabývat určitou činností po dobu do 3 let.

Prohlášení D. L. (č.l. 32): „V zimě roku 2014 jsem se účastnil občanských nepokojů na území Ukrajiny ve městě Kyjev, které souvisely s otázkami evropské integrace Ukrajiny. Dne 18.2.2013 v době střetu demonstrujících s oddíly MV a vnitřní armády Ukrajiny jsem byl zraněn výbuchem granátu. Spolu se mnou zde byl i žalobce, který mě odvezl mimo město a ukrýval mě u sebe doma, protože jsem byl obviněn z teroristické činnosti. Byl jsem u něho týden, poskytl mi první pomoc. V březnu 2014 v rámci humanitárního programu Medivak jsem byl hospitalizován v nemocnici Motol v Praze. Z důvodu pronásledování ve své vlasti jsem požádal o poskytnutí statusu politického uprchlíka v ČR. V červnu 2014 mi tento status byl udělen. Nyní se nacházím v integračním programu a trvale se nacházím na území ČR.“ Na čl. 33 jsou kopie dvou lékařských zpráv ze dne 21.2.2014.

Soud provedl důkaz žalobcem předloženými listinami na č.l. 36-41, zprávami UNHCR (zvýrazněných částí), jejich písemným překladem do českého jazyka, předloženým tlumočnicí při jednání. Příslušná pasáž se týká žádosti o udělení statusu uprchlíka v souvislosti s výkonem vojenské povinné služby na základě námitky proti 1) konkrétnímu vojenskému konfliktu nebo 2) prostředkům a způsobům provedení vojenských akcí. Uvedené druhy odmítnutí výkonu vojenské povinné služby se týkají donucení k účasti ve vojenském konfliktu, které žadatel považuje za odporující základním pravidlům lidského chování. Odmítnutí může být vyjádřeno formou námitky podmíněné svědomím na základě náboženských a etických názorů nebo námitky proti zapojení do operací spočívajících v porušení mezinárodního humanitárního práva a lidských práv. V další části se uvádí, že některé osoby mohou potřebovat mezinárodní ochranu na základě Konvence z roku 1951 z důvodů (přisuzovaných) politických přesvědčení nebo z důvodů souvisejících s jinými motivy uvedenými v této konvenci. V dalším textu je uvedeno: V současných podmínkách UVKBOON (nepřeložený název azbukou), považuje určení Ukrajiny jako „bezpečné země původu“ nesmyslným a doporučuje státům vyjmout Ukrajinu ze seznamu „bezpečných zemí původu“.

Soud dále s odkazem na ustanovení § 52 odst. 1. s. ř. s. rozhodl tak, že žalobci v žalobě navržené důkazy: 1) zákony Ukrajiny k branné povinnosti, 2) lustrací osob, kterým byl v roce 2013 a 2014 udělen v ČR azyl, 3) aktuální zprávou o stavu konfliktu na Ukrajině z ledna 2015, nebudou provedeny. Soud své rozhodnutí odůvodňuje nadbytečností v případě důkazů ad) 1 a 3, neboť žalobce se o obavě spojené s jeho povoláním k výkonu vojenské služby poprvé zmiňuje až v žalobě, když ve správním řízení tuto obavu vůbec ani náznakem neuváděl, informace o Ukrajině, aktuální k datu vydání napadeného rozhodnutí, byly žalovaným opatřeny v dostatečném množství a z různých informačních zdrojů, které lze považovat za objektivní. Pokud jde o důkaz ad 2), je soud stejně jako žalovaný povinen dbát

ochrany osobních údajů jiných osob/žadatelů o mezinárodní ochranu a neposkytovat je dalším osobám. Nadto je třeba každý případ posuzovat individuálně.

Žalobce a) ve svém účastnickém výslechu uvedl, že během jejich pobytu v ČR se situace na Ukrajině nezlepšuje, ale naopak se zhoršuje. Na Majdanu lidé bojovali za novou vládu, svržení staré vlády a proti korupci. Dnes jsou ve vládě lidé, kteří byli i ve staré vládě včetně prezidenta Porošenka. Články z internetu uvádějí, že ukrajinské aktivisty uvěznili za to, že bojovali proti ruské okupaci. Soudci, kteří soudili účastníky Majdanu, soudí i nadále. Aktivisté, kteří poukazují na nedostatky vlády, dostávají povolávací rozkazy a jsou pronásledováni. K tomu došlo i v jejich vlastní rodině, kdy švagr, který byl aktivním účastníkem demonstrací ve svém regionu, dostal povolávací rozkaz, dokonce si pro něho přišli osobně. Na Ukrajině stále trvá antiteroristická operace, kterou musí provádět státní armáda, policie. Kdo odmítne tuto účast, čeká ho trestní stíhání. Do ledna letošního roku se jednalo o 7 000 takových případů. Obává se, že bude také povolán, protože během demonstrací na Majdanu pomáhal jako dobrovolník. Jeho rodiče pravidelně navštěvují osoby v uniformách i bez nich a ptají se na něho, a to i u sousedů.

Žalobkyně b) ve svém účastnickém výslechu uvedla, že na základě toho, co se odehrálo vloni na Majdanu, nemůže nyní věřit orgánům Ukrajiny. Nikdo dodnes nenese odpovědnost za 117 mrtvých a 3 400 zraněných osob. Proto se domnívá, že právě aktivisté, kteří se zúčastnili Majdanu, mohou být dnes obviněni ze zabíjení lidí na Majdanu. Dále uvedla, že antiteroristické operace se má účastnit státní armáda, a ne obyčejní lidé. Stále se do armády povolávají běžní občané. Takto byl povolán i manžel její sestry, pro něhož si přišli příslušníci z vojenské správy s policií. Byl dvakrát zraněný, měl mít tříměsíční výcvik, který však byl po jednom měsíci ukončen. Slibovali mu, že se po roce vrátí domů, ale má tam být tak dlouho, dokud neskončí válka. Podle statistik ze srpna 2015, je Kyjevská oblast na druhém místě po Dněpropetrovské oblasti v počtu padlých vojáků. Oblast, ve které žije její rodina je nebezpečným místem, protože tam lidé umírají.

Zástupci účastníků na závěr zopakovali a shrnuli své výše uvedené návrhy na konečné rozhodnutí soudu.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický

nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Krajský soud po provedeném přezkumném řízení ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobci v průběhu správního řízení neuvedli žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byli v zemi svého původu pronásledováni ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí stručně popsal vyhocení politické situace na Ukrajině na přelomu let 2013 a 2014, která vedla k událostem na Majdanu (kyjevské Náměstí Nezávislosti), kde probíhaly protesty proti vládě bývalého prezidenta Janukovyče a dne 18.2.2014 vláda zasáhla proti demonstrantům, což si vyžádalo oběti na životech a zranění mnoha osob. Dále popsal vývoj situace až do současné doby včetně popisu bezpečnostní situace, kdy zhoršená bezpečnostní situace přetrvává na jihovýchodě země. Soud konstatuje, že z výpovědí obou dospělých žalobců je zřejmé, že nikdy nebyli členy žádné politické strany ani jiné organizace. Žalobce a) neuvedl žádné azylově relevantní potíže v zemi svého původu ani jiné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že byl pro své politické názory a postoje vystaven jakýmkoliv represím. Žalobce sám vypověděl, že není žádný bojovník, aktivně během událostí na Majdanu nevystupoval, nezapojil se do žádných protestů ani se nedostal do žádného střetu s vládními či bezpečnostními silami. Zapojil se jako dobrovolník tím, že demonstrantům nosil jídlo, cigarety a podobně v době své polední přestávky nebo po práci, neboť jeho práce se nacházela poblíž uvedeného náměstí. Poskytl pomoc svému kamarádovi, zraněnému dne 18.2.2014 na Majdanu, kterého odvezl k sobě domů a nechal ho u sebe týden, aniž by kvůli tomu měl nějaké potíže. Vlast spolu s rodinou opustili až dne 11.10.2014. Žalobce v rámci svých výpovědí v průběhu správního řízení (ani ve vlastnoručně psaném prohlášení k důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu) neuváděl, že by v souvislosti s poskytnutou dobrovolnou pomocí během událostí na Majdanu, či s pomocí zraněnému kamarádovi, měl nějaké problémy, či že by pociťoval jakékoli obavy. Jediným a opakovaně tvrzeným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byly obavy vyplývající z obecné zhoršené bezpečnostní situace v zemi a její rozšíření do místa jeho bydliště, a z toho vyplývající obavy o život všech členů jeho rodiny. Stejně obavy vyslovila i žalobkyně b), která uvedla, že jejich vycestování z vlasti nebylo náhlé rozhodnutí, když naopak stále doufali, že se situace zlepší. Azylový příběh žalobců (a jejich údajné potíže v zemi původu), popsany v žalobě, je tak v rozporu s tím, co žalobci uvedli v průběhu správního řízení ve zřejmé snaze žalobců vygradovat problémy v zemi původu, které však neměly, aby je bylo možné považovat za azylově relevantní.

Žalobci rovněž neuvedli žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr o existenci jejich odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jim takové pronásledování hrozilo v případě jejich návratu do vlasti. V této souvislosti je přitom nutné zdůraznit, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní a nelze je

tedy ani výkladem rozšiřovat o důvody další. Jediným důvodem odjezdu žalobců z vlasti, jak shodně uvedli, byla obava o jejich životy z důvodu nebezpečné situace v místě jejich bydliště, kudy projížděla vojenská technika a žalobci nechtěli, aby to jejich děti viděly, a rovněž se obávali rozšíření ozbrojeného konfliktu až do místa jejich bydliště. Uvedené obavy, ač jsou lidsky, zejména ve vztahu k nezletilým dětem pochopitelné, však nelze podřadit pod výše uvedené taxativní důvody a nelze je kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování, když se o pronásledování ani nejedná. Rovněž ani touha po zajištění lepšího a bezpečnějšího života není slučitelná s důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce poprvé až v žalobě uvádí nové skutečnosti na podporu své obavy z pronásledování, a ze skutečnosti, že poskytl pomoc a ubytování po dobu jednoho týdne svému kamarádovi v rámci událostí na Majdanu v únoru 2014, nyní dovozuje obavy z pronásledování, ač v průběhu správního řízení žádné takové skutečnosti neuváděl. Nově také uvádí obavu z povolání k výkonu vojenské služby, ač v průběhu správního řízení žádnou takovou obavu nevyslovil (k dotazu žalovaného ohledně vojenské služby toliko uvedl, že vojenskou službu nevykonával z důvodu studia). Soud v tomto směru přisvědčuje žalovanému v tom, že žalobce měl dostatečný prostor uvést všechny důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu, a pokud tak neučinil, nemůže nyní v žalobě úspěšně namítat, že žalovaný nezjistil stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu. Důkazy, které žalobce soudu předložil až s doplněním žaloby, a které soud provedl při jednání (povolávací rozkaz, předvolání k výslechu a další výše uvedené), dokládají nové skutečnosti, na které nemohl žalovaný ve správním řízení reagovat, protože mu nebyly známy. Navíc tyto nové důkazy pocházejí z doby po datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Vzhledem k ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., je soud vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a z tohoto pohledu žalovaný nepochybil, pokud se zabýval jen těmi skutečnostmi, které žalobce resp. oba žalobci v průběhu správního řízení uváděli. Na tomto místě lze odkázat na právní větu vzešlou z rozsudku NSS ze dne 16.5.2004, č.j. 1 Azs 45/2004, v níž se uvádí: „*Jestliže z žádosti o udělení azylu, z protokolu o pohovoru ani z žádné jiné písemnosti nevyplývá, že by žadatel tvrdil některý z důvodů pro udělení azylu, Ministerstvu vnitra nevznikla povinnost provádět dokazování ohledně existence některého z azylových důvodů taxativně vypočtených v § 12 zákona o azylu.*“ Soud v obecné rovině shodně se žalovaným konstatuje, že branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany, je legitimní nejen podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská úmluva), ale i podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Problematikou služby v armádě, resp. jejího odmítání, jakožto azylově relevantního důvodu se opakovaně zabýval i NSS, lze tak odkázat na jeho rozsudek č.j. 5 Azs 4/2004, ze dne 29.3.2004, v němž se uvádí: „*Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.*“ Podle staršího judikátu - rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 29.7.1994, č.j. 6 A 502/94-39 platí, že: „*Povolávání vlastních občanů k výkonu vojenské služby, byť i způsoby nevybíravými, popřípadě i vnitřní zákonodárství státu porušujícími, samo o sobě, bez přistoupení dalších skutečností, není ještě pronásledováním z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících.*“ (dle dříve platné právní úpravy). Pokud jde o další v žalobě nové tvrzení, a to obavu žalobce z pronásledování kvůli poskytnutí pomoci a zázemí kamarádovi, aktivnímu účastníku Majdanu, i zde platí, že žalobce ve správním řízení nevyslovil žádnou obavu v souvislosti s poskytnutou pomocí, přičemž až do doby svého odjezdu z vlasti (více jak tři čtvrtě roku po uvedené události) neměl žádné potíže se státními orgány, policií nebo soudy své země původu. Pokud v žalobě uvedl, že dotyčnému

kamarádovi zajistil lékařské ošetření a doložil dvě lékařské zprávy o jeho ošetření ze dne 21.2.2014, je soud nucen konstatovat, že i toto žalobní tvrzení je v rozporu s tím, co žalobce uvedl při pohovoru dne 20.10.2014. Tehdy k dotazu správního orgánu, zda dotyčný kamarád během pobytu u žalobce vyhledal lékařskou pomoc, žalobce uvedl, že u něho lékař nebyl, jen masér, který mu řekl, že musí jít k lékaři. Po celou dobu pobytu u žalobce, však k lékaři nešel. Soud ve shodě s žalovaným shrnuje, že ačkoliv se žalobce v žalobě domáhá udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, že žaloby ani z jejího doplnění, rovněž ani po jednání soudu, není zřejmé, jakého azylového důvodu v tomto ustanovení taxativně uvedených, se žalobce domáhá. Rovněž dovolávání se skutečnosti, že jiné osobě byl v ČR udělen azyl, neznamená automatické udělení mezinárodní ochrany další osobě, když každý případ je třeba posuzovat individuálně. Nadto je třeba dbát ochrany osobních údajů, jak výše uvedeno. Žalobkyně b) ve vztahu ke své osobě žádné azylově relevantní potíže neuváděla, odvozuje je od důvodů svého manžela. Pokud jde o nezletilé žalobce, ti sdílejí osud svých rodičů a ohledně nich samotných jejich rodiče žádný azylově relevantní důvod neuvedli. S odvoláním na učiněná tvrzení žalobců ve správním řízení, použité informace o zemi původu, soud namítané porušení povinností žalovaného ve správním řízení neshledal. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobci nesplňují podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobců shledán zákonný podklad, neboť žádný z nich není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“. Dále lze odkázat i na rozhodnutí č.j. 2 Azs 36/2005-48 ze dne 20.12. 2005, všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz, v němž NSS uvedl, že „*Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona č. 325/1999 Sb.) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z*

hlediska dodržení práva na spravedlivý proces“. Žalobci se dovolávali udělení humanitárního azylu pro případ, že by soud nevyhověl jejich návrhu na udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu žalobců neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takový závěr považuje za přezkoumatelný. Soud má za to, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobců, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobcům hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobci v zemi původu nikdy neměli žádné potíže se státními orgány, ve vlasti proti nim nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobci tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobců na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobcům za

vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých z úřední činnosti zdejšího soudu a na podkladě posledních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, rozhodně nelze přisvědčit tvrzení žalobců o existenci ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu v zemi původu žalobců. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země včetně hlavního města Kyjeva je klidná. Ze správního spisu a výpovědí žalobců je zřejmé, že žili v obci V. D. v Kyjevské oblasti, jak sami shodně uvedli, v místě jejich bydliště byl klid. Za stěžejní důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedli obavu z vypuknutí válečného konfliktu a jeho rozšíření i na oblast, kde žili. Soud konstatuje, že uvedenou hypotetickou obavu nelze podřadit žádnému z důvodů uvedených v § 14a odst. 2 zákona o azylu. Krajský soud odkazuje na nedávné rozhodnutí NSS, usnesení č.j. 6 Azs 113/2015-30 ze dne 4.8.2015, v němž se vyjadřuje k aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině následovně: „Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti zabýval také bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, a tudíž musí žadatelé o mezinárodní ochranu prokázat dostatečnou míru individualizace dopadů probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Nejvyšší správní soud uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. března 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Na uvedené rozhodnutí ostatně odkázal již žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Z uvedeného je zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn.

Krajský soud doplňuje, že mu nejsou známy žádné relevantní informace, na jejichž základě by vyvstaly pochybnosti, že by neudělením mezinárodní ochrany žalobcům došlo k porušení zásady non-refoulement. Konečně žalobci nesplňují ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť žalobci netvrdili ani nebylo prokázáno, že by některému rodinnému příslušníkovi žalobců byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadených rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, obě rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, proto žaloby jako nedůvodné zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobcům, kteří ve věci úspěch neměli. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 31. srpna 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně